

Sygn. akt II Ka 256/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Dąbrowska

Sędziowie: SSO Artur Bobiński

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Andrzeja Ołdakowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy:

M. W. i J. B. oskarżonych o czyny z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 kwietnia 2014 roku

sygn. II K 1.241/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty po 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt II Ka 256/14

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 7 września 2010 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z J. B. dokonał przywłaszczenia kwoty 6000 złotych należnej Spółce (...) z/s K. działając w ten sposób, że jako pełnomocnik Spółki (...) z/s K. zawarł w dniu 24 czerwca 2010 r. umowę nr (...) z (...) S.A. z/s W. przedmiotem której było między innymi udostępnienie operatorowi przez Wspólnotę nieruchomości w celu posadowienia na niej kabla energetycznego oraz dalszej eksploatacji urządzeń, po czym tytułem zawartej umowy zgodnie z rachunkiem nr (...) z dnia 26 lipca 2010 r. otrzymał dnia 7 września 2010 r. na wcześniej otwarty rachunek bankowy w banku (...) S.A. nr (...) kwotę 6000 złotych, a następnie przywłaszczył sobie przedmiotową kwotę dysponując nią jako swoją własnością działając tym na szkodę Spółki (...) z/s K. w kwocie 6000 złotych,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

J. B. został oskarżony o to, że w dniu 7 września 2010 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z M. W. dokonał przywłaszczenia kwoty 6000 złotych należnej Spółce (...) z/s K. działając w ten sposób, że jako pełnomocnik Spółki

(...) z/s K. zawarł w dniu 24 czerwca 2010 r. umowę nr (...) z (...) S.A. z/s W. przedmiotem której było między innymi udostępnienie operatorowi przez Wspólnotę nieruchomości w celu posadowienia na niej kabla energetycznego oraz dalszej eksploatacji urządzeń, po czym tytułem zawartej umowy zgodnie z rachunkiem nr (...) z dnia 26 lipca 2010 r. otrzymał dnia 7 września 2010 r. na wcześniej otwarty rachunek bankowy w banku (...) S.A. nr (...) kwotę 6000 złotych, a następnie przywłaszczył sobie przedmiotową kwotę dysponując nią jako swoją własnością działając tym na szkodę Spółki (...) z/s K. w kwocie 6000 złotych,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. II K 1241/13:

I. oskarżonych M. W. i J. B. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów z tym, że przyjął, że przywłaszczyli powierzone im mienie i czyny te zakwalifikował z art. 284 § 2 k.k. i na tej podstawie skazał każdego z oskarżonych, zaś z mocy art. 284 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym M. W. i J. B. kary po 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych każda;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości od oskarżonego M. W. kwotę 310 złotych, w tym opłatę sądową w wysokości 220 złotych, od oskarżonego J. B. kwotę 310 złotych w tym opłatę sądową w wysokości 220 złotych.

Powyższy wyrok w całości apelacją zaskarżyli oskarżeni, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż dopuścili się sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do przypisania zarzucanego im czynu.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżeni wnieśli o uchylenie wyroku i uniewinnienie od zarzucanego im czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonych nie zasługiwała na uwzględnienie, a charakter podniesionego w niej zarzutu nakazywał uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Wbrew stanowisku oskarżonych brak jest w rozpoznawanej sprawie podstaw do przyjęcia, by Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, iż dopuścili się oni sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do przypisania zarzucanego im czynu. Należy bowiem wskazać, że błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) ma miejsce wówczas, gdy Sąd wyciągnie nieprawidłowe wnioski z prawidłowo ustalonych faktów, zlekceważy pewne dowody, obdarzy wiarą dowody nieprzekonywujące, bezpodstawnie pominie twierdzenia dowodowe mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, oprze się na faktach w istocie nieudowodnionych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się tylko do samej odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonym czynów. Nie mają absolutnie racji skarżący, wskazując, że prawidłowa analiza materiału dowodowego nie dawała podstaw do przypisania zarzucanego im przestępstwa stypizowanego w art. 284 § 2 k.k. Wskazać bowiem należy, że ocena materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie jest logiczna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie o wartości i wiarygodności poszczególnych

dowodów Sąd orzekający oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie. Istota swobodnej oceny dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału zgromadzonego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, tak wyjaśnienia oskarżonych, jak i zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków, a także pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd ten wykazał, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie co do wiarygodności tych dowodów, które włączył do podstawy faktycznej wyroku i dlatego nie dał wiary innym dowodom. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych w zasadniczej części rzutu na ich odpowiedzialność karną. Zgodzić należy się z Sądem I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonego M. W. nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, bowiem podważają je zeznania przesłuchanych w sprawie świadków T. B., D. Ł. oraz K. D.. Przedmiotowi świadkowie zaprzeczyli bowiem, by w dokumentacji spółki znajdował się dokument złożony przez oskarżonego M. W. zatytułowany (...)wsi K., mający świadczyć o udzieleniu pełnomocnikom zgody na założenie odrębnego konta bankowego, wskazali również, że korzystanie z usług kancelarii prawnej byłoby zbędne, bowiem w Urzędzie Gminy w K. zatrudniony jest prawnik, który zapewnia niezbędną pomoc prawną. Wskazani świadkowie nie widzieli także rzekomej faktury wystawionej przez kancelarię prawną z W. za porady udzielane spółce. W ocenie Sądu Okręgowego zasadnym było także uznanie wyjaśnień drugiego z oskarżonych - J. B. - wskazujących na okoliczność otrzymania od M. W. kwoty 2 tysięcy złotych tytułem zwrotu kosztów wyłożonych na działalność spółki, za niewiarygodne z uwagi na fakt, iż z zeznań świadków T. B., D. Ł. oraz K. D. jednoznacznie wynikało, iż działalność pełnomocników miała charakter społeczny. Sąd Rejonowy słusznie uznał zatem, że wyjaśnienia oskarżonych stanowią jedynie przyjętą przez nich linię obrony.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie do przyjęcia była forsowana przez oskarżonych teza, jakoby działali oni na zlecenie Zarządu Spółki, a inicjatywa założenia odrębnego konta bankowego, na które wpływać miały środki pieniężne za usługi prawne, koszty sądowe oraz usługi geodezyjne wyszła właśnie od niego. Zauważyć bowiem należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika coś zgoła odmiennego, a dokładnie to, iż podpisanie umowy z (...) S.A. oraz wpłata kwoty 6.000 zł. tytułem wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości pokrzywdzonej spółki odbyły się poza wiedzą i zgodą spółki. Żaden z przesłuchanych w sprawie świadków nie posiadał bowiem wiadomości dotyczącej udzielenia pełnomocnikom przez udziałowców zgody na założenie drugiego konta. Tym samym słuszna była konstatacja Sądu I instancji, iż okoliczność założenia oddzielnego konta przez oskarżonych była podyktowana chęcią ukrycia przez nich legalnej transakcji i trwałego zadysponowania powierzonymi pieniędzmi z pominięciem pokrzywdzonej spółki.

Zupełnie nieracjonalny jest także podnoszony przez oskarżonych argument, jakoby dokumentacja za usługi prawne świadczone przez kancelarię z W. została dostarczona do siedziby Zarządu, jednakże T. B. nie zwrócił jej ponownie Zarządowi po przejrzeniu dokumentacji finansowej dokonanej na początku listopada 2010 r. Wskazać bowiem należy, co słusznie zauważył także Sąd I instancji, iż w takim przypadku oskarżony mógł zwrócić się do kancelarii świadczącej rzekomą usługę prawną o jej duplikat. Podnoszenie na obecnym etapie postępowania przez oskarżonych, iż pomocy w zakresie znalezienia kancelarii prawnej udzielał im nieżyjący już dziś T. R. i w związku z jego śmiercią niemożliwe jest ustalenie nazwy przedmiotowej kancelarii, stanowi tylko i wyłącznie próbę obrony przyjętej przez oskarżonych wersji zdarzeń i nie może zyskać aprobaty Sądu Okręgowego.

Podkreślić należy, że w świetle prawidłowo ocenionych dowodów nie może być zatem mowy o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę niniejszego wyroku. Stawiany przez skarżących zarzut błędnych ustaleń faktycznych jest swoistego rodzaju polemiką z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Oskarżenia nie wskazują bowiem, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd dokonując oceny zebranego materiału dowodowego i wyprowadzonych z tego materiału wnioskach. Dokonując trafnej analizy materiału dowodowego, Sąd Rejonowy wyprowadził zasadne i logiczne wnioski w przedmiocie ustalenia, że oskarżeni zawarli w dniu 24 czerwca 2010 r. umowę nr (...) z (...) S.A. z/s W., przedmiotem której było między innymi udostępnienie operatorowi przez Wspólnotę nieruchomości w celu posadowienia na niej kabla energetycznego oraz

dalszej eksploatacji urządzeń, po czym tytułem zawartej umowy zgodnie z rachunkiem nr (...) z dnia 26 lipca 2010 r. otrzymali dnia 7 września 2010 r. na wcześniej otwarty rachunek bankowy w banku (...) S.A. nr (...) kwotę 6.000 zł., a następnie przywłaszczyli oni powierzone im mienie, dopuszczając się tym samym przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Wobec powyższego Sąd nie podzielił argumentów przedstawionych w apelacji przez oskarżonych i nie znalazł podstaw do kwestionowania poczynionych w oparciu o prawidłowo dokonaną ocenę materiału dowodowego ustaleń faktycznych. Dlatego też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.